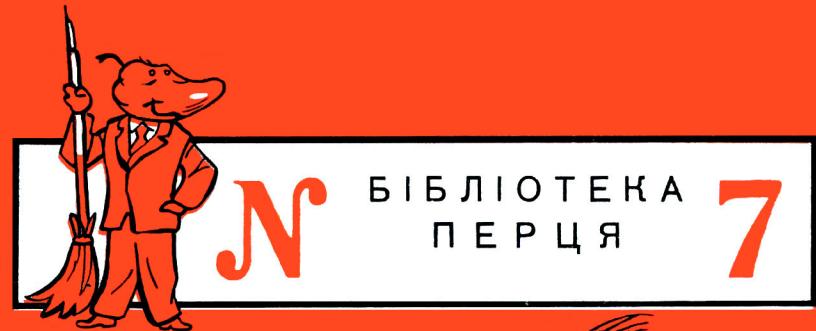

Ціна 1 крб.

Відсканував
і опрацював
Анатолій
МИКОЛАЕНКО
(barsikot)

Снуперчани

ІЛЮСТРАЦІЇ В. ГЛИВЕНКА

«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»
1952

Євген БАНДУРЕНКО

РОЗМОВА ПАЛІЯ ВІЙНИ
ІЗ СВОЇМ ПОРТРЕТОМ
(ЗА НАРОДНИМИ МОТИВАМИ)

Редактор Ф. Маківчук
Техредактор В. Довгаленко
Коректор І. Галенко

☆

БФ 02763. Зам. 498. Підписано до друку 28.V
1952 р. Тираж 100.000. Формат паперу
70×105. 2 друк. аркуші
Ціна 1 крб.

☆

Друкарня видавництва
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»
Київ, Прозорівська, 59.

Розмовляв палій війни
Із своїм портретом:
— Бомба атомна, на жаль,
Вже не є секретом...
Ну, тоді водневу в хід
Пустять наші Штати,
Все ми зробим, щоб війну
Швидко розпочати. —
А задумавшись на мить,
Вже спитав з одчаем:
— Ну, а що, як ми війну
Все-таки програєм? —
Відповів йому портрет:
— Трапиться нещастя —
Доведеться тоді нам
Ролями мінятися.
Хоч проси тоді, хоч плач,
Хоч скачи навприядь, —
Мене знімуть назавжди,
А тебе — повісять.

Віталій ЯРОШ

МИР

Мир – це щаслива усмішка дитини,
І матері тиха і сонячна радість.
Мир – це квітучі сади Батьківщини,
І сивих дідів забезпечена старість.

Мир – це не Маршалла «план» для Європи,
І мир – це не Трумена «пакт Атлантичний».
Мир – це розорані плугом скопи,
І пензель митця, і наш план п'ятирічний.

Мир – це палаці і світлі оселі,
Високі врожаї, ліси на просторі.
Мир – це страйкуючий докер в Марселі,
І «фау»-платформи, потоплені в морі.

Мир – це незламна рішучість народів
Відстояти мир (І межі їй немає).
Мир – це братерство степів і заводів,
І прапор повстання в далекій Малайї.

Мир – це судова палата народна,
І суддів у ній вісімсот міліонів.
Місія в суду одна, благородна –
Приборкать і черчіллів, і аchesонів.

Мир – це свобода і радість Китаю,
І прагнення людства звільнитись від гніту.
Мир – це могутня хода Первомаю
Із прапором волі по цілому світу!

Семен КОВАЛЕНКО

КУПЕЦЬ

У заморського купчини
Препохабная личина.
Він лякає і чаклує,
Та купує...

Все купує –
Міністерські кабінети,
Банди, культи і газети,
Лісінманів найпідліших,
Кардиналів найсвятіших,
Генералів найбравіших,
Поліцаїв найлютіших,
Всяких тітів,
Хірохітів,
Шпигунів, убивць, бандитів
Отаких, який він сам,—
Всіх купує дядько Сам.
Сам спішить:
То мостить бази,
То лакеям крутить в'язи,
То в ефірі многохвильнім
Бібісякою смердить,
То над селищем над мирним
Злою бомбою гримить,

То лакейськими руками
В Асамблей голосне,
То, укритий синяками,
Із Сеула дремене.
Хоч яка в купчини міна,
Хоч який він сіє жах, —
Збанкрутую зла личина —
Фірма Сама
Терпить крах!

м. Ізюм,
Харківської області.

Євген БАНДУРЕНКО

НА УРОЦІ

В американській школі йшов урок.
Показував учитель дітям карту
І, ніби новоявлений Макартур,
З кружка в кружок
Указкою водив
І, не шкодуючи ні фарб, ні слів,
Не гребуючи явною брехнею,
Хвалився перемогами в Кореї,
Доводив, що немає там утрат,
І що живе там весело солдат,
Мовляв, для нього та війна
Є лише прогулянка одна.
А під кінець, обвівши зором клас,
Улесливо спитав: — А хто б із вас
Хотів поїхати туди? —
Та учні... мов набрали в рот води!
Лише один з них встав і мовив тихо:
— Хотів би я поїхать...
— А що ти зробиш там для честі й слави
Американської держави? —
І відповів ще тихше хлопчик Біль:
— Труп тата заберу звідтіль...

м. Одеса.

Петро СЛІПЧУК

СУД

За вчинений розбій, за горе й зло
До суду Вовка притягли лихого.

— Повісить гадину! — бажали всі одного;
Та іншого тут вироку і бути не могло:
Хижак накоїв скрізь великої біди
(Ще й досі видно ті страшні сліди,
Де Вовк чинив криваві чвари)...

І річ відома:

Суворої всі ждали кари.

Однак, в тюрмі Вовк жив, як дома:

М'ясце жирненьке їв,

Спав у теплі, у чистоті, —

Щодень на Сонце люто вив, —

Що кращого бажать у вовчому житті?

Почався суд по формі, як годиться;
Суддя поважно молотком постукав
І прокуророві увolio дав наговориться, —
Він щось гарчав, сичав, щось мукав,
Сльозу проливши немалу...

А Вовк сидить, неначе в кума на балу,

І не моргне хижацьким оком.

Ось Лис за стіл пропхався боком

(Він вже давно пошивсь у вовчі адвокати):

— Нехай гер Вовк звиняє,
Що довелось його потурбувати.

В шановних суддів доказів немає,
Що винен Вовк. За що ж його карати?
Кусавсь? Це може бути. Та, судді любі!
Скажіть, нащо ж йому дала природа зуби?
Не їсти ж ними листячко з дерев! —

І суд рішив,
Що Вовк ні в чому не грішив.
Хто ж судді ті? — Із Тигром Лев.

Недавно я в газетах прочитав,
Що суд в Тримонії фашиста-ката оправдав,
Й прислів'я пригадалось ненаро ком:
Не виколе чорт чорту око.

Євген БАНДУРЕНКО

ЧИ ГЛИБОКА ЗАТОКА

У Кореї, де ревуть
День і ніч гармати,
Із оточення йдучи,
Стрілись два солдати.

Із розгромлених полків
Трумена вояки
Оглядаються кругом
Та дрижать від ляку.

Партизани з трьох боків,
Спереду — затока,
Запитав у Джека Джон:
— Чи вона глибока?

— Та, мабуть, глибока, Джон,—
Мовив Джек в тривозі,—
Бо три дні, як полк пірнув,
Не виринув досі...

Костянтин БАСЕНКО

«САМОСТІЙНІ»

А що так гавка в мікрофон?
Що за мара?
Еге-е!

Постій-но! –
То підвивають Сему в тон
Його лакеї «самостійні».

На уолл-стрітськім смітнику
Місця обжиті є постійні:
Не раз вже биті на віку,
Сюди збрелися «самостійні».

Накажуть так брехати –
так!
Інакше скажуть –
то інакше,
Бо як-ніяк та «позаяк»,
А «самостійні» все ж. Аякже!

Що день пишніше розцвіта
В сім'ї радянській Україна!
Тому і казиться ота
Продажна челядь «самостійна».

Нам далі йти – в Комуни вік,
А іх затія – безнадійна:
Знайшли в Америці смітник
І там подохнуть –
самостійно!

Євген БАНДУРЕНКО

ВИПАДОК В ЗООПАРКУ

Це у Франції було.
В Гаврі чи Тулоні
Тато звірів захотів
Показати доні.

В зоопарк вони прийшли,
Тільки – що за диво?
Рев зчинився там такий –
Просто неможливо.

Рев, і гавкіт, і виття,
Аж мороз по шкірі –
Показалися чи що
Там сьогодні звірі?

Розібралися, аж ні:
Не виття звірине –
Остогидлій «Голос США»
З гучномовців лине.

Затикає вуха люд,
Геть із парку мчиться,
Забивається в кутки
Звірина і птиця.

Лиш осел один стоїть,
Розпустивши вуха,

В зоопарку тільки він
Той концерт і слуха.

Задивилася мала
На мару вухату...
– Хіба музику осли
Розуміють, тату?!

Розсміявся батько тут,
Донечці сказавши:
– Не дивуй! Осел осла
Розуміє завше.

м. Одеса.

Павло ГЛАЗОВИЙ
ТУДИ І НАЗАД

Старий і кволий
Фон дер Бух
(Зубів нема
І зір потух)

Чита в бізонській
Стороні
Фашистам лекції
Нудні.

Сидять надуті,
Як сичі,
І позіхають
Слухачі.

Шкребе по карті
Фон дер Бух
І переводить
Важко дух:

— Сюди ми йшли...
Сюди дійшли...
Отут стояли...
Тут були...

Дійшли «нах остен»
До Москви...
— А як назад
Вертались ви? —

Його питаютъ.
Фон дер Бух

Провадить далі,
Мов огух:

— Отак ми йшли
На Сталінград...
— А як верталися
Назад? —

Питають знову.
Фон дер Бух,
Мов відбиваючись
Від мух,

Махнув рукою:
— Сталінград —
Це ні туди
І ні назад!

Володимир ІВАНОВИЧ

ХОДЖА НАСРЕДДІН В СТАМБУЛІ

Пройшовши чверть земної кулі
Й кордони деяких країн,
Біля мечеті у Стамбулі
Спинився мудрий Насреддін.

Навколо янкі сновигали,
Йшли з полігонів до казарм,
Й скидались сквери і квартали
На замаскований плацдарм.

— Приніс мене сюди недобрий! —
Сказав сердито Насреддін...
Сідало сонечко за обрій
В густий морський ультрамарин.

І на мечеті край Босфору
У цей вечірній тихий час,
Піднявши довгі руки вгору,
Мулла продовжував намаз:

— ...О ти, заступник правовірних!
Пастух великого творця!
Твоїм стадам в краях загірних
Нема ні краю, ні кінця.

Вони спішать навперегонки
На поклик твій з нічної мли...
— Ти що, старий, об'ївсь тушонки?! —
Ходжа звернувся до мулли.

— Чому верзеш ти Магомету
Про райські ниви і сади?
Поглянь на землю з мінарегу.
Алла верди,
Алла верди!*)

На всю Туреччину поглянь ти
І на свою ганебну путь,
Адже нью-йоркські консультанти
Давно вам дихать не дають.

Шайтан приніс їх цілу валку,
Нахабству їх немає меж,—
У вас в собаку кинеш палку,
А в консультанта попадеш.

Вони загарбують без шуму
Райони нафти і руди,
А вам дають... жувальну гуму.
Алла верди,
Алла верди!

Для турків янкі обіцяли
Побудувати справжній рай —
Створити школи і канали,
Зростити добрий урожай.

Пройшли роки,
Пітьма довкола —

*) «Господь з тобою!» (турецьке).

I вчителів чомусь нема,
А там, де мала бути школа,
Стоїть новісінка тюрма.

Стоять казарми край дороги
Там, де колись цвіли сади...
Оде і все від «допомоги».
Алла верди,
Алла верди!

Дивись:
Он збирачі податку
Здирають шкуру з бідняка
За кожний кущ,
За кожну грядку,
За дим, за хвіст
У ішака.

Іде Баяр*), мов шкапа куца
В обозі вражої орди,
А янкі дивляться й сміються.
Алла верди,
Алла верди!

Недавно в них, в одному штаті,
Писав їх жовтий центробрех,
Що на горі... на Аараті
У продаж пущено ковчег.

Але скажи, не чув ти часом,
Що в Анкарі вже довгі дні
Төргівля йде гарматним м'ясом
По дуже вигідній ціні;

Що за Сеулом зрита нива.
Кривавих злочинів сліди...

*) Джеляль Баяр — президент Туреччини.

Кому – війна,
Кому – нахива!
Алла верди,
Алла верди!

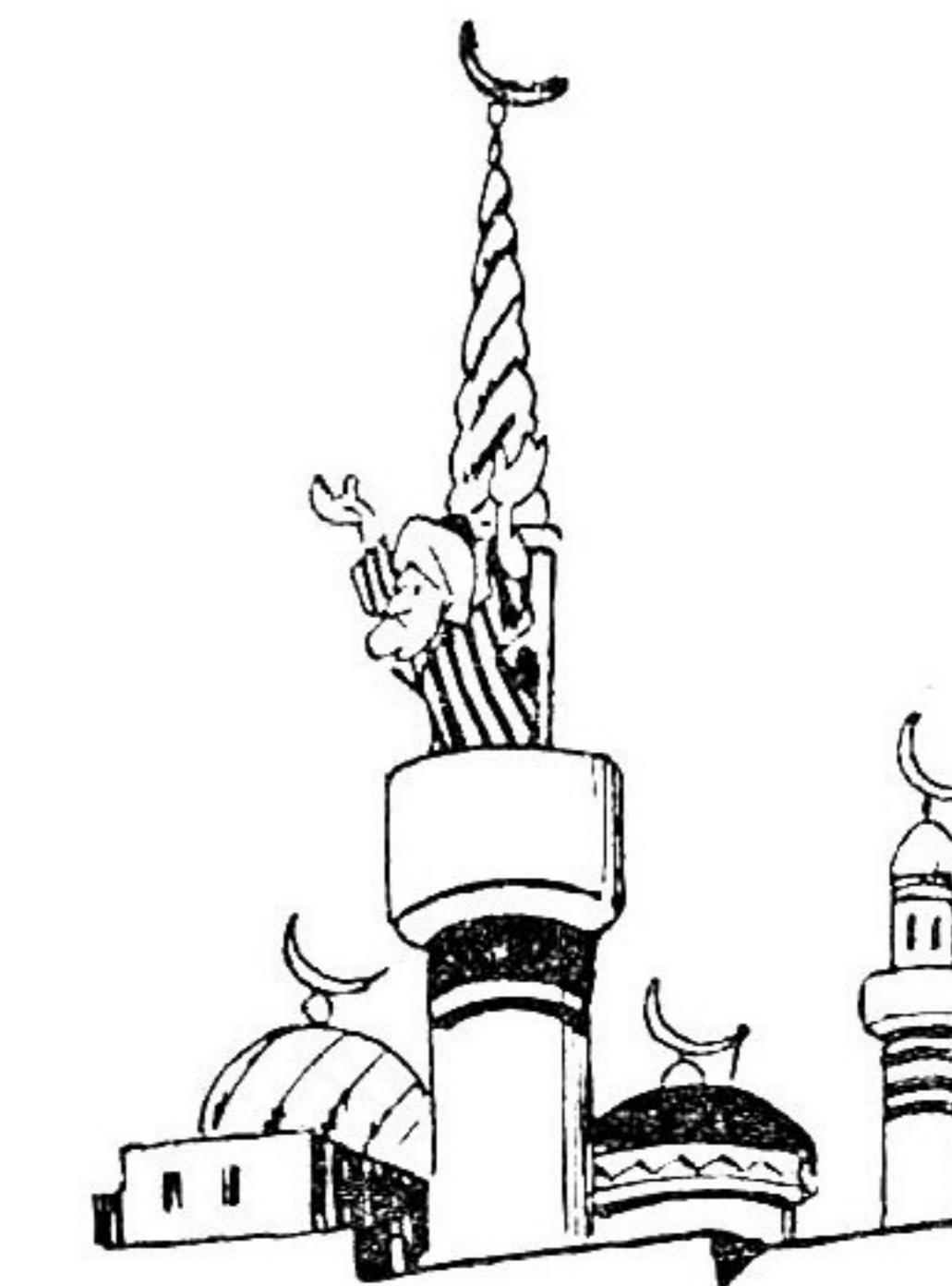
До чого всі твої намази
Про мир і спокій щодоби?
У вас ростуть військові бази,
Як після дощiku гриби.

Іх Трумен думає включити
У авантюрний шлях війни, –
Та де ж меджлісу депутати?
Чому про це мовчать вони?

У них ні розуму, ні сили
Й вони набрали в рот води,
Бо янкі оптом їх купили.
Алла верди,
Алла верди!

Святий брехун!
Поглянь на все це,
Або гукни
Чи свисни вниз...

perec-ia.

Одну хвилинку,
Хтось товчеться
Там, де чинара й кипарис.

Можливо, це – військовий янкі
Йде з мюзік-холлу навпростець,
А може це агент з охранки
Бере мене... на олівець.

Пора тікати від мінарету,
Бо ще Ялчин прийде сюди
Й підніме гвалт у всіх газетах.
Алла верди,
Алла верди!

...Глибока ніч.
Давно заснула
В своїх покоях пишна знать,
І місяць нишком від Стамбула
Пішов за гору спочивати.

І в тиші,
Раптом, гуркіт грому –
Хтось ясно вивів на стіні:
«Американці,
Геть додому,
Хай буде мир!
Війна – війні!»

м. Одеса.

Петро СЛІПЧУК

СІРКО ТА СОНЦЕ

Пес бреше на сонце,
а сонце світить.

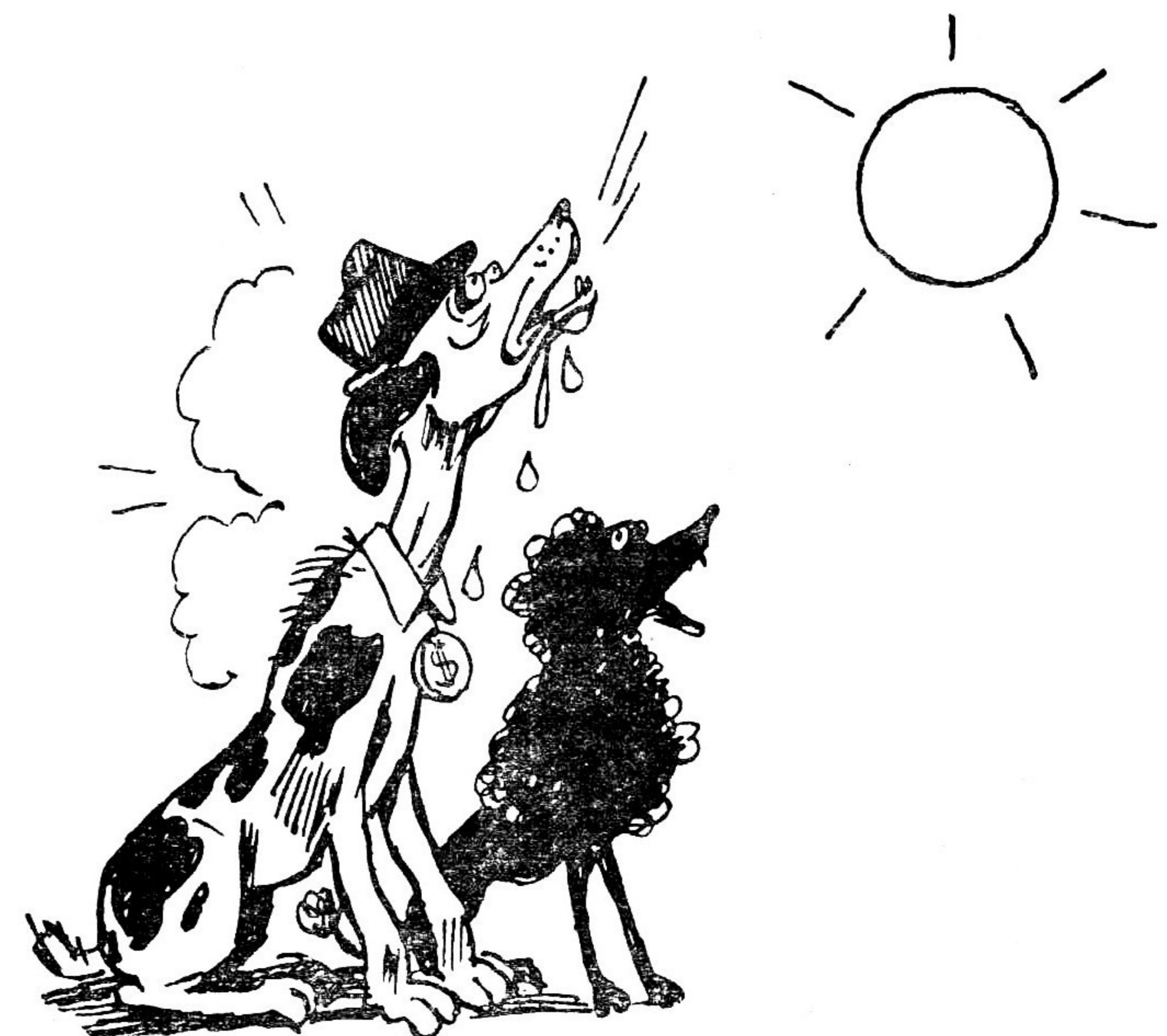
Нар. прислів'я.

Сіркові хтось наговорив,
Що буцім він велику має силу:
Якби ото хоч день на Сонце вив,
То звів би і його в могилу.

Сірко стрів Пуделя і хвастатись почав:
— Недаром я недоїдки з'їдаю по дворах:
Я сильний став — самому страх!

Можливо, ти чував, —
Вже Сонцю край! Ось зараз як завию,
Повір, навік його закрию, —
Не буде більш світить воно!.. —
Тут Пудель верть хвостом кудлатим:
«Мій брате!
Та я завжди з тобою заодно...»

Сірко в західну зону з Пуделем попхався,
На купі гною влаштувався,
Хвоста облізлого під себе підібгав
Та як завив, як загарчав...
— А що, — питает Пуделя, — темніє?
«Ой ні! Ще трішечки напнись, ще чуть.
Мо' набіжить хоч каламуть».

Сірко аж стогне вже та вие,
А Сонце світить, не темніє.
— Ну, як тепер? Мені здається вже... «Ба, ні».
— Візьмися, друже, поможи мені;
Голубчику, і ти завий!.. —
Удвох взялись.
Стараються, аж пре з них пара,
Аж очі жовчю налились,
А Сонце як було — хоч би набігла хмара,
Хоч би маленька тінь його закрила.

Відома річ: в сірків мала для цього сила.

Павло КЛЮЧИНА

ВЕДМЕДІ НА ПАСІЦІ

БАЙКА

На пасіку залізли два ведмеді.
Давно вона була в них на прикметі!
Сопуть ведмеді — тісно їм удвох.
І кожен дивиться, як другого зіпхнути.
І кожен думає: «А щоб ти здох,
Як маєш тут зі мною разом бути!»
А потім бджіл питаютъ в один голос:
— Який із двох до серця вам припав?
— Та... краще б чорт обох узяв,
Щоб вас не бачити на пасіці ніколи! —

Сказали бджоли.
Сопуть ведмеді знов. Нема між ними згоди.
До меду аж тримтить ведмежа їх душа.
Ревуть, гризутися, каламутять воду,
Як дипломати Англії і США
В країнах Сходу.

с. Юрівка,
Сумської області.

Павло ШАДУР

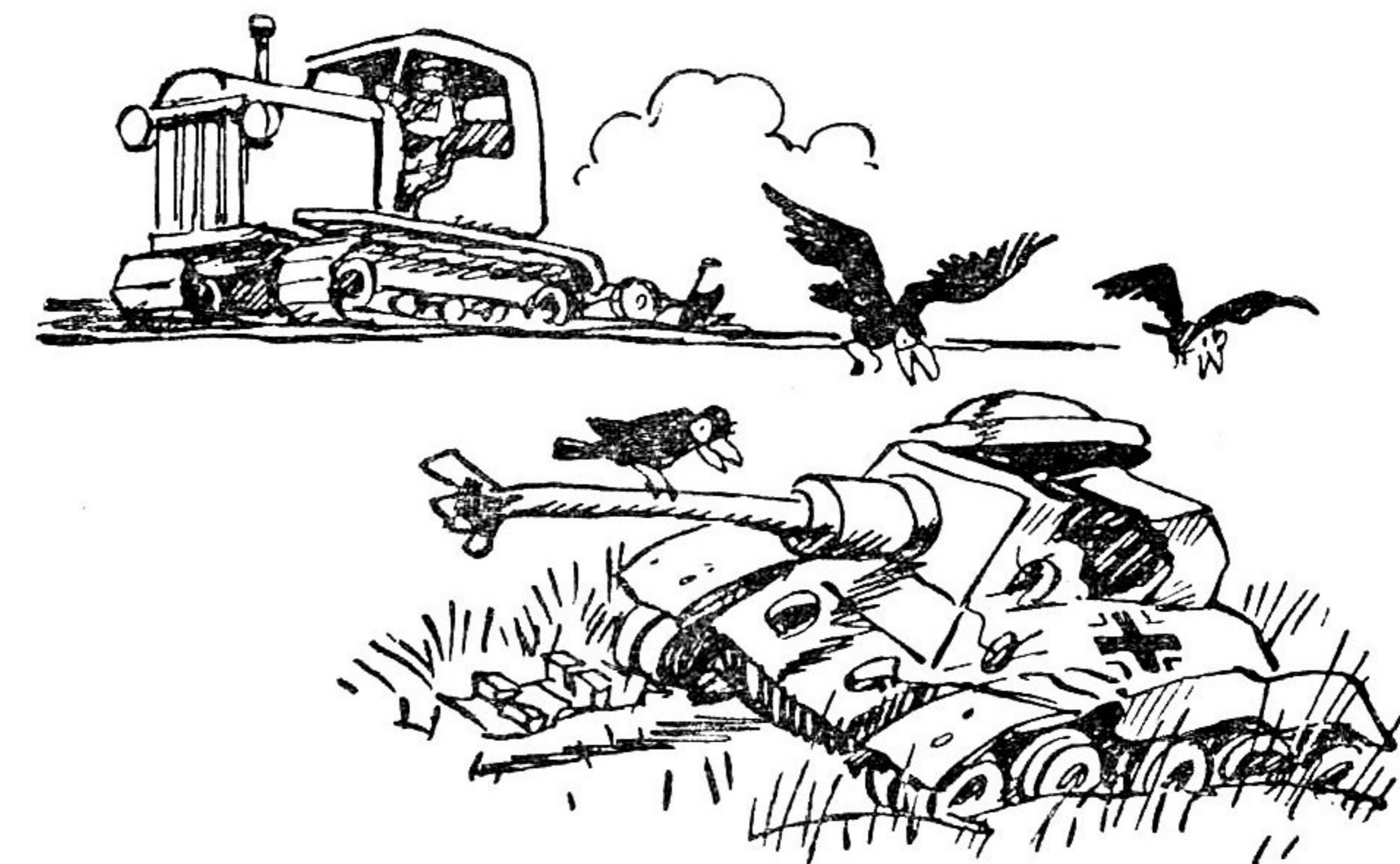
ТАНК І ТРАКТОР

БАЙКА

З хрестами на боках, підбитий Танк
Стояв один, забутий серед поля
І скаржився крилатим птахам так:
«Яка лиха мене спіткала доля!
Іржею вкрився я,
Броню мою б'ють грози,
В мої пробої зазирають кози,
Колеса у траві заплуталися геть,
І я ледь-ледь
Не задихнувся тут від пилу.
В Америці...
О, там мене тепер
Почистили б, заштопали, зашили,
Там і хрести б мої старанно обновили.
Я б села знов палив,
Все рвав би в прах і в пух,
Стріляв дітей,
Старих давив, як мух,
І дим, і смерть стояли б понад трактом»...

Тягаючи
Плуги по полю, Трактор
Наліг на переліг
І Танку мовив строго:
«Ні, діти в матерів родились не для того,
Щоб ти палити й нищити їх міг!
Хоч як старанно

Будуть маскуватись
Такі, як ти, —
Від суду їм ніколи не втекти
І від прокляття не сковатись!
Кінець безславний твій
Їх може всіх спіткати...
Тебе ж, щоб нам
Не заважав орати,
Я з поля приберу».

І Танк тепер лежить в яру,
А перед Трактором — весела даль,
І сонце світить вранці-рано.

Нехай же байки не складна мораль
Дійде до декого
За океаном.

Переклав з російської
Павло ГЛАЗОВИЙ.

Григорій КРАВЕЦЬ

КАНАЛИ МИРУ

Нові канали, що будуються в на-
шій країні, зрошуватимуть міль-
йони гектарів землі.

З нових каналів,
викопаних нами,
Земля нап'ється
свіжої води
І зашумить
важкими колосками,
І дасть нові,
небачені плоди.

Ми прагнемо,
щоб цю красу ніколи
Війни нової
не обкутав дим.
І, зрошуючи щедро
рідне поле,
Завжди ми порох
бережем сухим.

м. Дрогобич.

Петро СЛІПЧУК

ЩИГЛИК

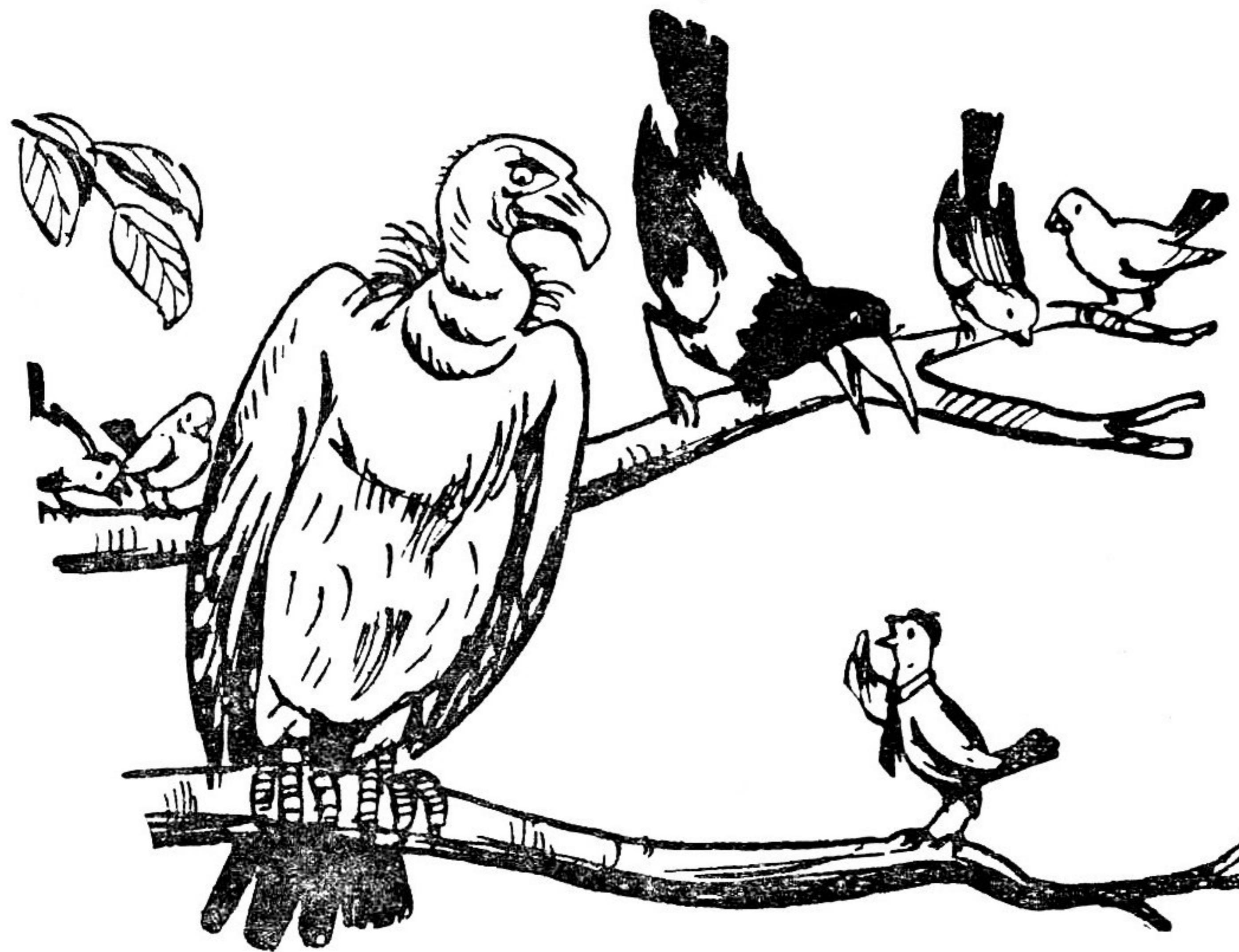
Колись-то Щиглик книжку прочитав одну
І вирішив на диво птицям,
Що вже збагнув
Усіх наук безмежну глибину,
Що більше він не рівня всім синицям.
І Щиглик книги занедбав.

Той скарб покрився пилом на полицях,
Павук кругом намітку заснував...

Та Щиглику і лиха мало:
Він не мина ні зборів, ні наради;
І вже яке б питання не стояло,
Набриднуть всім його тиради
(Простіш сказатъ, – базікання пусте).
Мій пустодзвін і не зважа на те.

Діждавсь чергової наради
І знов рубає, мов з плеча, –
Усім він радить, всіх повча:
– Орли! Вам аж до хмар злітати,
Вам, Солов’ї, весною ніжно щебетати
Та дбати, щоб пісні
Були дзвінкі і голосні.
Ще й те сказати: кожен птах
Для діточок гніздо повинен вити,

Грицько БОЙКО

Ловить жуків, хрушів, комах,
Щоб трави, квіти...
— Страй! — спинили Щиглика юрбою. —
Подумай головою:
Ця істина, як світ, стара, —
Нове сказати б вже пора.
Якби книжок ти не цурався,
То в ділі краще б розбирався.
— Та я... та ви... не знаете, о ні!
Книжок я наносив повнісінько до хати,
Тепер заучую цитати...

Такого Щиглика стрічатъ доводилось мені:
Книжок у нього справді повна хата,
А в голові — одна цитата.

ШАХТАРКА

На подвір'ї шахти з нею ми зустрілись —
Дівчина-красуня в дзеркальце дивилась.
Шахтарі веселі їй сказали прямо:
— Вам би не на шахті, вам би — коло мами...

Дівчина суворо повела бровами.
Ми пішли в нарядну — і вона за нами.
А як тільки друга зміна заступила,
В нашому забої ми її зустріли.

— Що ж, зустрітись, — каже, — довелося вдруге,
Я водій нового вугільного струга!
А відносно мами ви не помилились:
Мама теж шахтарка, я у неї вчилась...

І до сталі струга прикипіли руки —
Ось, мовляв, у дії мамина наука!
А після роботи говорила зміна:
— Дівчина бідова, просто молодчина!

м. Сталіно.

Павло ГЛАЗОВИЙ

ВОДА В СТУПІ

Молодий поет Водянський
Написав поему «Жар»,
Умістив її в журналі
І одержав гонорар.

Рецензент Хома Товкацький
Підійняв той твір до хмар,
Похвалив скремі рими
І одержав гонорар.

Критик злий Матвій Ступацький
Вклав у слово гнів і жар,
Засудив хвалені рими
І одержав гонорар.

А Товкацький, те узявши,
Зашипів, як самовар,
По Ступацькому ударив
І... одержав гонорар!

І посипалися градом
Хитромудрі словеса:
Один одного кресали,
Як по каменю коса.

Так Товкацький і Ступацький
В ступі воду все товкли,
Хоч поема та не варта
Ні хули, ні похвали.

Семен КОВАЛЕНКО

Іван ШАВЛОВСЬКИЙ
СОРОКА-ТЕКСТОВИК
БАЙКА

Весною десь у лісі, між дубів,
Взялась Синиця до роботи
І написала ноти.
— Та де до пісні взяти слів? —
Задумалася птиця.
Аж тут Сороці приземлиться,
Мабуть, сам бог велів.

— Кр! Кр! Що нового, маestro? —
Озвалася подруга лісова.
Синиця ж їй:
— Тебе я ждала, сестро,
Пиши до музики слова!..

На другий ранок в тім гаю високім
Почулася пісня на слова Сороки,—
Та тільки дике скрекотання слів
Сполохало птахів.

Між композиторів — не раз бува:
Напише пісеньку — і без мороки
До неї підтасовує слова —
Сороки!

ТВОРЧІ МУКИ

Презлюща недуга
Скрутила драматурга —
Ночей не спить,
Спокою вдень не знає,
Томиться, нудиться, шукає, проклинає
І в світу цілого ладен уже спитати:
— Ну, як її,
оту
сучасну
тему взяти? —
А над столом, повитий рушниками,
Карпенко-Карий у дубовій рамі
Ог-от промовить голосом докору!
— Е-ех, синку...
Жив би я
в твою прекрасну пору!..

м. Суми.

Михайло БІЛЕЦЬКИЙ

ДРУЖИНА ГОЛОВИ

Вихідний. Музика грає.
В клубі людно. Ланкова
В «Запорожці за Дунаєм»
З Карасем дует співа.

Ланкову вітають люди:
— З вас артистка справжня буде!
Дуже добре грали ви.—
Посміхається лукаво:
— Відставати не маю права.
Я — дружина голови!

Ніч минає. На світанку,
Ледь народжується день.
Ланкова свою всю ланку
На плантацію веде.

Ланковій говорять люди:
— По сімсот центнерів буде,
Буряки ростуть на славу,—
Недарма трудились ви!—
Посміхається ласкаво:
— Відставати не маю права.
Я — дружина голови!

м. Луцьк.

Павло ГЛАЗОВИЙ

КАРТИНА

Задивилась на картину
Ясноока ланкова:
Сад зелений, біля тину
Шовковистая трава...

Вище стріхи хміль повився,
Нижче — соняшник, гарбуз,
А на хаті примостиився
Довгоногий чорногуз.

Під картиною, як бісер,
Знаки й літери малі:
«Федір Миска. Сорок вісім.
У колгоспному селі».

Підійшла якась людина
І хвалити почала:
«Правда, гарна ця картина?
Скільки світла і тепла!

Ви пригляньтеся до тину —
Кожна риска, як жива!..».
Подивилась на людину
Ясноока ланкова

І сердиго відказала:
«Я в цій рамі не знайшла
Ні кінця, ані начала,
І ніякого тепла...

Тут говорить кожна риска,
Навіть літери малі,
Що не був цей Федір Миска
Ні в колгоспі, ні в селі!»

Георгій КНІШ

ВЕЧІР

А мати хоче научати,
Так соловейко не дас.

Т. ШЕВЧЕНКО.

Садок вишневий коло хати,
Вечірня зірка розцвіла,
Дівчина лекцію читати
В радіостудію прийшла.

Прийшла, щоб досвідом ділиться
З людьми колгоспного села,
Щоб розказати, як пшеницю
Вона ростила й берегла.

Як ксжну пестила стеблину,
І як за працю чесну ту
Ій – наймолодшій Героїні –
Вручили Зірку Золоту.

Десь дома, в затишній кімнаті,
Сім'я вся – біля приймача.
... А мати хоче научати,
Та ба! – дочка її навча!

м. Львів.

Іван ШАВЛОВСЬКИЙ

МИСЛИВСЬКА ПРИГОДА

Як вітер крилатий дмухне по воді,
І скрекоти чути з болота,
Якому такому мисливцю тоді
На селезня йти не охота?

Для того й зійшлись у мисливця Луки
Стрільці з неабияким стажем.

– Махнуть на Полісся нам буде з руки, –
Лука пропозицію каже.
– Хто проти?
– Немає!

Обдумали план,
З якого болота почати.
– Підемо на Кругле, – говорить Дем'ян, –
Бо кращого й годі шукати,

Болітце таке, що й не видно кінця,
Гектарів, мабуть, зо три сотні,
Я знаю, де качур там жде на стрільця,
Всі виходи знаю болотні.

Траплялося часом: летить дичина,
Бабахнеш – аж троє упало!..
(І далі розмова пішла запальна
Про те, що було й не бувало).

А потім на захід їх поїзд помчав.
Сховалося місто за лісом.

Микола про вовка розмову почав,
Лука – про погоню за лисом...

Пробігли за вікнами швидко гай,
Спинилися на полустанку.
І ось уже в лісі мисливці мої
Веселого теплого ранку.

Микола говорить: – Два роки сюди
Заходити нам не прийшлося.
– Ну, що ж, – одвічає Лука, – півбіди,
Тим більше качок розвелося!

Виходять із лісу вони навпрощки,
Дорога по полю лягає.
Вітрець у рушниці, неначе в дудки,
Нехитру мелодію грає.

Нарешті, ось – верби, знайомі давно,
Ген – дуб розгорнувся солідно,
А далі болото... Та де ж це воно?
– Йи-богу, болота не видно!

– Куди ж воно ділось? – питает Дем'ян,
Від подиву витріщив очі...
Лежить перед ними поораний лан,
І трактор на ньому гуркоче.

– Оце так пригода! – Лука промовля, –
Дивнішої, мабуть, не буде... –
Коли це колгоспник гукає здаля:
– А що ви шукаете, люди?..

Болото?.. Спізнились. Минув його вік,
Під небо пішла з нього пара!
Отут ми картоплю зібрали торік –
Сім сотень центнерів з гектара...

...На полі мисливці спочили як слід
(Згадайте картину Перова!).
І довго велась про осушку боліт
Між ними гаряча розмова...

Генадій БРЕЖНЬОВ

ВИПАДОК НА ПТИЧНІ

Рішив старий Гусак весною
Негайно ж розвестись із Гускою старою.
Вся справа в тім,
Що у дворі помітили за ним,
Немовби він прихильний до Індички –
Веселої вдовички-молодички.

Тут Гуска – в крик! Скандал...
(На птичні
До діл таких незвичні).
Шум, гам в дворі. Аж ось перегодя
З'явився Горобець, пташиних справ суддя:
«Що тут за шум?
Хто прав? Хто винуватий?..»

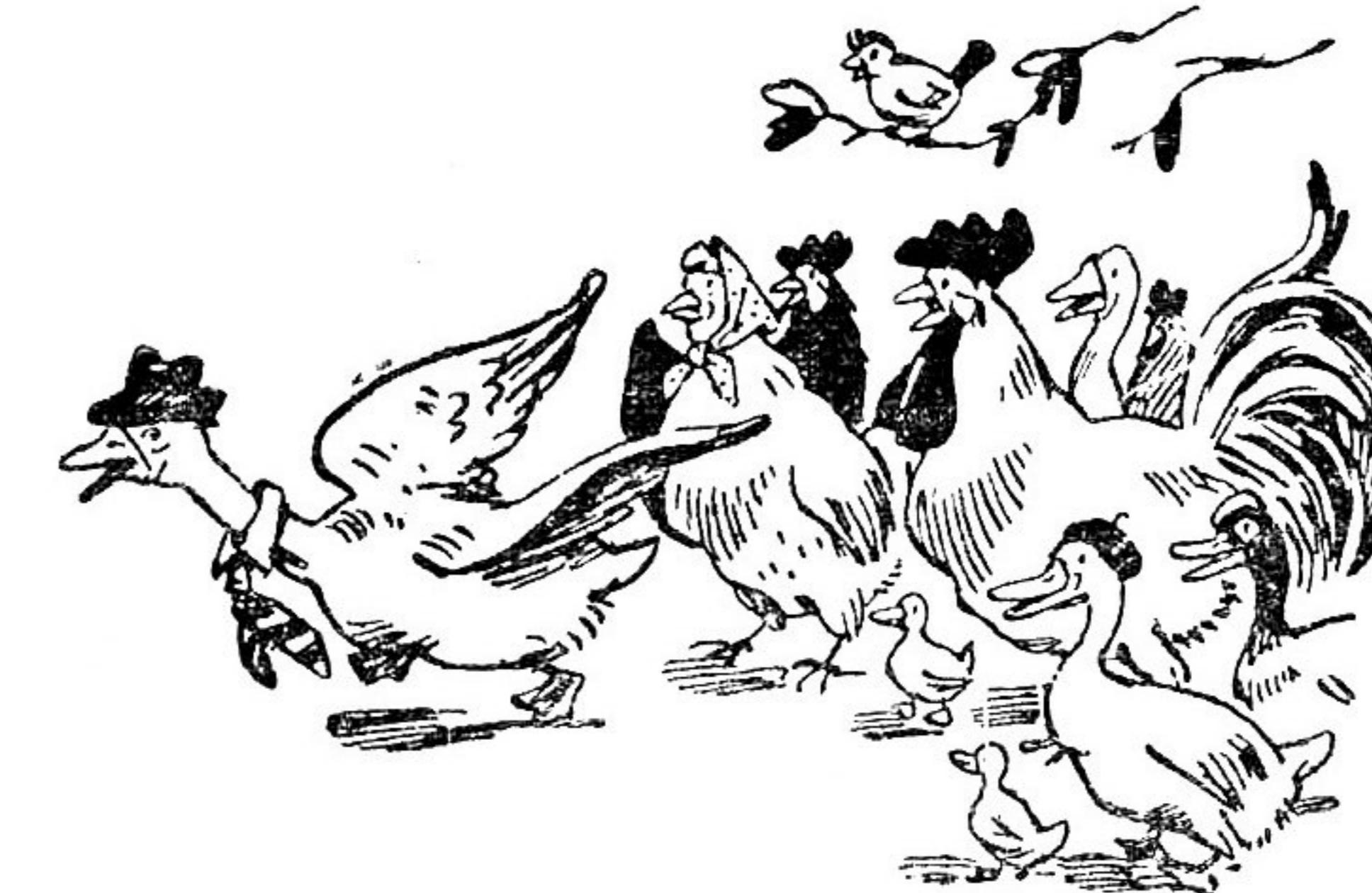
Тут наперед
Гусак виходить наш лапатий:
«Дозвольте слово мовить від душі».
«Кажи. Та тільки не бреши!»
(В такій історії попробуй розберись).
«Розводишся?»
«Характерами не зійшлися.
Шипити весь день, сичить осатаніло...»

«Шипитъ?.. Так що ж? Це ж Гуска! Зрозуміло...
Ні, бачу, завелась якась у тебе птичка!..»
«Еге ж, – Індичка.

Ми з нею біля озера зустрілись
І зразу полюбились».

«Так, так... А Гуска ж як твоя?»
«Союз наш розриваю я.
Півшкіу жив, а більш не можу жити:
Стара, крива, общипана...»
«А діти?..»

«Що діти, як така любов!..»
Тут Горобець, ошпарений немов,
Зацвірінчав:
«Стара?!.. І ще при всім народі...
А ти?.. На себе глянь! Опудало та й годі!»

«Так, так його! – загомоніли птиці, – так!..»
Навтьоки кинувся Гусак.
Весь день у баговинні десь ховався,
А уночі до Гуски знов припхався.

Ця баечка ясна,
Пояснювати не треба.
Як станеш помічати, що стариться жона,
То не забудь поглянути й на себе!..

М. Харків.

Павло ШАДУР

ДВА КОМБАЙНИ

БАЙКА

Чудесний вугільний Комбайн «Донбас»
Спитав такого ж, як і сам, Комбайна
(Недавно ця розмова незвичайна
Між ними відбулась):
«Дивуюся, коли на тебе гляну:
Один нас випустив завод –
Мене шанує, поважа народ.
Я до рекордних підійнявсь висот,
А ти не виконав і половини плану...
Ти лави нашої хіба не патріот?»

«Не допікай
Докорами такими!
Для мене план мій не важкий, та знай,
Я не люблю сваритися з близькими...
Люблю я спокій – от і край!
Наприклад, вчора наш Електровоз
Нам вчасно лісу
Не привіз чогось.
Та що ж!
В цю справу ткнутись носом –

Це ж, значить, знов свариться з ним,
З старим
Товаришем своїм –
З Електровозом!
Та й з Транспортером! І з Порожняком!
Були б і в мене кращі результати,
Та як же... як сваритися з дружком?
Як можна друзів турбувати?!»

Я вам людей у байці показав
(На жаль, подібні не перевелись ще),
Які свій спокій ставлять вище
Великих планів
І великих справ.

Переклав з російської
Павло ГЛАЗОВИЙ.

Михайло БІЛЕЦЬКИЙ

«НА РІЗНИХ РОБОТАХ»

На чистім, широкім подвір'ї артілі
Його ви зустрінете завжди при ділі:
Постоїть, покурить, загляне в комору,
То встряне в розмову, то піде в контору.

— Де, друже, працюєш? — спитайте Федота.
І він відповість вам: — На різних роботах...

Частенько, бідони зваливши на спину,
Федот на базар проводжає дружину.
В молочнім ряду між бабусями стане,
Бесь день продає молоко і сметану.

Зустрівши знайомих, Федот потупцює
І тихо промовить: — На різних працюю...

Він любить частенько хильнуть, закусити,
Мовляв, потрудились, не гріх і спочити...
Як люди в степу, він при всякій погоді
Підносить врожайність... на власнім городі.

Такого, на жаль, ми ще маєм Федота,
Що любить никати «на різних роботах».

М. Луцьк.

Павло ГЛАЗОВИЙ

МУКИ КОХАННЯ

Це з одного боку – щастя,
А з другого – це біда...

Тільки-тільки закохався,
Лиш роман мій розпочався,
Та неждано обірвався –
І вина всьому – вода!

С в саду моїм криниця,
А в криниці тій – вода.

Як у пісні, біолиця,
Чорнобрива, молода,

Було вийде до криниці
Люба дівчина моя, –
Я й виходжу зі світлиці,
І біжу води напиться,
І почну, бувало, я

Розмовляти та питати...
В неї ж голос, як дзвінок!
Як це хороше із хати
В тихий вечір вибігати
Пити воду у садок!

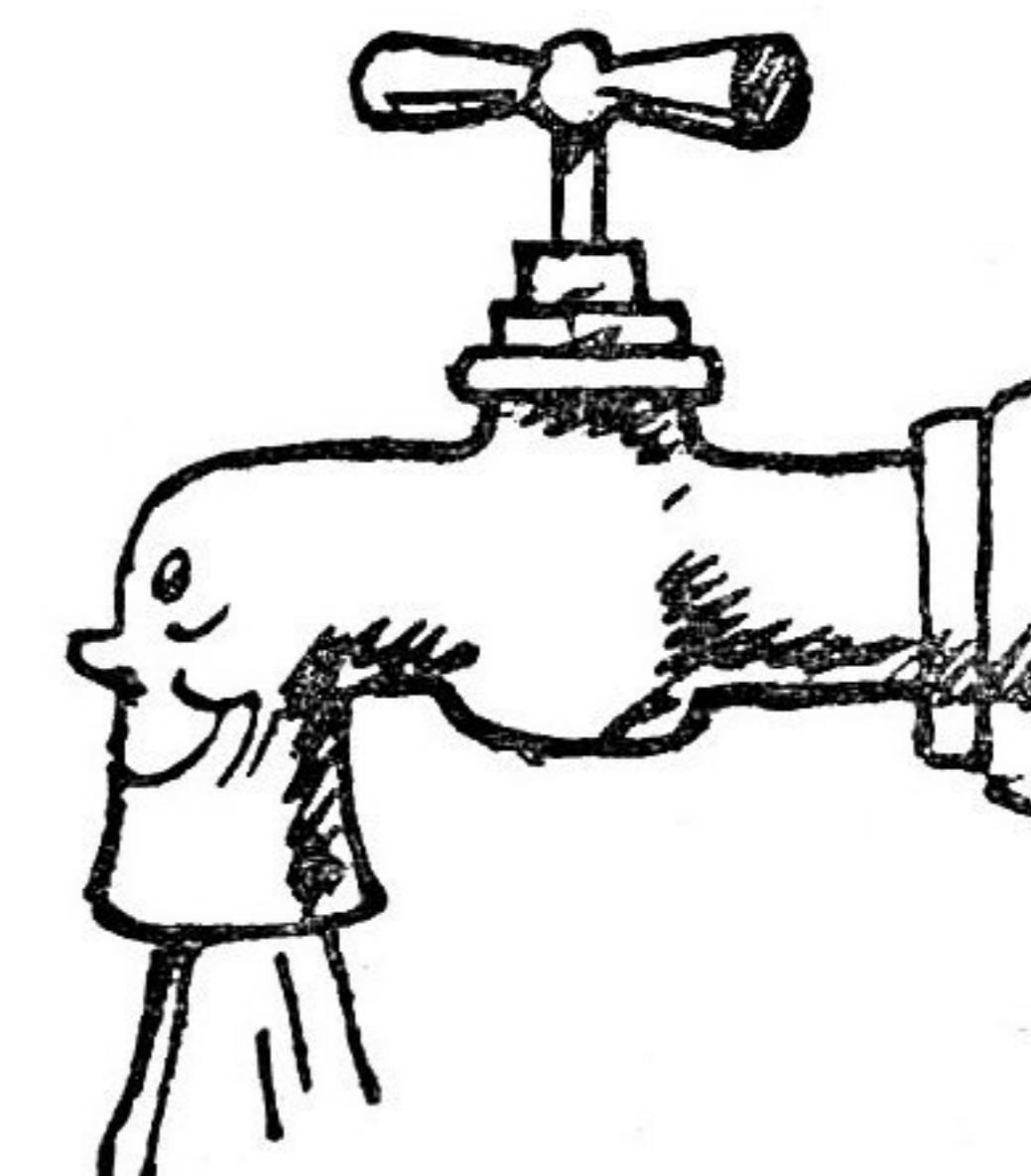
Усміхнеться, мовить слово,
Світлим оком опече –
І з відра вода раптово
В горло медом потече.

А тепер сиджу в світлиці –
Ние серце молоде:
В тихий вечір до криниці
Люба дівчина не йде...

Де мені шукати винних?
Винен слюсар наш Іван,
Що в коханої у сінях
Приладнав недавно кран!

Людям радість, людям щастя:
У селі водопровід!
На Івана злюсь я часто,
Хоч він друг мій і сусід:

Не пустили в сад кохану,
Зіпсували мій роман
Руки слюсаря Івана,
Що поставили той кран!

Грицько БОЙКО

В ШАХТІ

Івасик Іваненко
Сергійкові хваливсь:
— Я з татом був у шахті,
У шахті 10-біс!

Казали, під землею
І жарко, й темнота...
Та я переконався,
Що шахта в нас не та.

Із татусем учора
По штреку ми ідем,
А там повітря свіже
І світло, як удень.

Ну, хочеш — по порядку
Я розкажу тобі
Про лави, про комбайни
І вугільний забій...

В забої добувають
Вугілля-антрацит.
Воно таке блискуче,
Мов камінь-самоцвіт.

У шахті я учора
Побачив перший раз
Могутнії комбайни,
Що названі «Донбас».

А як вони працюють,
Сергійку, знаєш ти?
Вгризаються комбайни
У вугільні пласти.

І транспортер відразу
Вугілля підбира,
А потім — в вагонетки,
А потім — на-гора!..

Із нами був у шахті
Товариш мій — Петrusь.
Нащо його з собою
Тоді узяв татусь?!

Петро ж такий базіка!
Вже встиг наговорить,
Що наче я злякався,
Коли спускали кліть.

То правда: коло тата
У кліті я стояв.
То правда: свого тата
Тримав я за рукав.

Неправда, що злякався,
Бо я — не боягуз!
А просто турбувався,
Щоб не упав татусь...

м. Сталіно.

Павло ГЛАЗОВИЙ

РОЗУМ У ПОРТФЕЛІ

Була вада немала в лектора Лопати –
Без портфеля він не вмів лекції читати.

Лектор мав товстий портфель з чотирма замками
(Він носив його завжди обома руками),

А в портфелі тім були зошити добротні,
Безліч вирізок з газет та з журналів – сотні,

Раз послали на село лектора Лопату.
Він приїхав і почав лекцію читати

У колгоспному саду. Це було в неділю.
Всі колгоспники прийшли, ніби на весілля –

І дорослі і малі, хлопці і дівчата.
«Розкошлив» свій портфель, як завжди, Лопата,

Обіклав себе кругом густо папірцями...
Раптом вітер зашумів, свиснув між гілками, –

Полетіли папірці, наче пташенята!
– Доганяйте! – закричав зляканий Лопата

І по стежці поскакав, замахав портфелем,
А за ним всі слухачі з гомоном веселим.

Застириали між кущів спритні піонери –
Півгодини не пройшло – зібрано папери!

Ще й такого нанесли хлопчики веселі,
Що ніколи не було в лекторськім портфелі.

Різнобарвні папірці, клаптики строкаті –
Все засунули в портфель нашому Лопаті!

Знову сіли. Тихо. Ждуть. Кашлянув Лопата:
– Я не буду вам, – сказав, – лекцію читати...

Я не знаю, де кінець... Також, де початок...
Хай я завтра... наведу в записах порядок...
Де узявшіся вітер той?! От нещастя, лихो!

Йшли по вулиці діди, гомоніли тихо:
– Де він робить, цей читець?
– Справи невеселі...
– В когось розум в голові, в нього – у портфелі!

Петро СЛІПЧУК

КРИТИЧНА ПРИГОДА

«Я, братці, критику люблю і поважаю.
Коли критичне вчую слово,
Здається, просто оживаю,
І їм тоді, і сплю чудово. –
Отак Ведмідь у себе на нараді
Якось підлеглих поучав:
– Якби між нами хто мовчав,
Такого б ми не стерпіли б в громаді!
Нашо вже я ось чистий від гріхів,
Проте б хотів,
Щоб виступить хтось тут посмів..»
– От я й скажу!.. – озвався Лис.
Та раптом наче скис,
І затремтів, мов на осиці лист,
Йому Ведмідь ногою наступив на хвіст
Ще й пильно подивився в очі:
«... I не зважав на мене, на мій чин!..»
– Та я не те... я лиш сказати хочу:
У нас для критики нема причин...»

В моралі цій простенький зміст:
В житті ще теж буває,
Що інший критику прилюдно вихваляє,
Однаке любить наступать на хвіст.

Генадій БРЕЖНЬОВ

ПРО ОРИНКУ, ЩО ВЧАЩАЛА
ДО РИНКУ

В одній артілі,
не скажу в якій —
чи в нашій,
чи в чужій,
жила-була Оринка.
Моторна жінка!..
Бувало,
ледь почне світати,
сусіди — в поле,
а вона — швиденько з хати
до городу, —
і ходу!
На ринок — ф'єть,
аж пил курить.
І доки ланка
на лану працює,

Оринка
базарує —
то медочком,
то бурячками,
то яйцями,
то курочками.
Весь день — на ринку,
так що звідтіль
її й колом не затягти
в артіль.

Та якось ланкова
її перехопила:

— Куди?

— Да фельдшера,
щось курка захиріла,
не їсть, не п'є,
вже цілий рік яечок не дає.
Що з нею трапилось,
уже й сама не знаю.
Вже так за нею вболіваю,
вже так намучилася,
просто жах.

І що воно за птах?.. —

Почувши ці слова,
всміхнулась ланкова:

— Я курячі хвороби добре знаю,
показуй, зразу розпізнаю, —
Та хап за гребінь птицю,
та у сміх:
— Це ж, кумцю, півень!
Як тобі не гріх
од півничка яечка ждати?..

Тут баечку пора кінчати...
Ця байка,
звісно, — жарт.
Та спекулянт,
нероба
й ледар
ув артілі,
як болячки
на нашім тілі!

м. Харків.

Павло ГЛАЗОВИЙ

ЗАМОЧОК

Хвилина – і слюсар замок прикріпляє,
В директора личко від радості сяє,
Очей наш директор з замочка не зводить –
То близько підійде, то знову віходить.

... Вже вечір. У небі спалахують зорі.
Давно вже немає людей у конторі.
Один в кабінеті директор заводу
Сидить, наче курка, опущена в воду...
– Ну, що за халепа?! На що це похоже? –
Замочок закрився – відкритись не може.

Директор заводу в своїм кабінеті
Читає статтю у місцевій газеті.
Якась робітниця таке написала:
«Недавно замок я новенький придбала,
Хороший на вигляд – гладенький, бліскучий,
Та він мене зовсім, замок той, замучив!
Ключі не підходять ніякі до нього –
Ну, просто, хоч викинь, не зробиш нічого»...

І зама директор свого викликає
Та сумно до нього рече-промовляє:
– Читайте замітку, голубчику, друже,
Це ж ви вихвалили замки наші дуже!

Не встигши ще й носа в газету уткнути,
Зам вигукнув гнівно. – Не мо' цього бути!.. –
Виймає з кишені новенький замочок:
– Погляньте, будь ласка, – замок, як дзвінечок!
Та я його миттю закрию й відкрию,
Тому, хто писав це, – намилимо шию!..

Щасливий директор за це свого зама
Готов цілувати, як донечку мама,
Від радості в нього розм'як голосочек:
– І справді, який же хороший замочок!
Поставте негайно в дверях кабінету,
Посліті спростування скоріше в газету.

Директор аж стогне – ключа не поверне,
Блищає на обличчі краплини, мов зерна...

...Вся ніч пролетіла в нерівнім змаганні –
Втомився, упав
Та й заснув на дивані.

З М И С Т

Євген БАНДУРЕНКО. Розмова палія війни із своїм порт-ретом	3
Віталій ЯРОШ. Мир	4
Семен КОВАЛЕНКО. Купець	6
Євген БАНДУРЕНКО. На уроці	9
Петро СЛІПЧУК. Суд	10
Євген БАНДУРЕНКО. Чи глибока затока	13
Костянтин БАСЕНКО. «Самостійні»	14
Євген БАНДУРЕНКО Випадок в зоопарку	16
Павло ГЛАЗОВИЙ. Туди і назад	18
Володимир ІВАНОВИЧ. Ходжа Насреддін в Стамбулі	20
Петро СЛІПЧУК. Сірко та сонце	26
Павло КЛЮЧИНА. Ведмеді на пасіці	28
Павло ШАДУР. Танк і трактор	30
Григорій КРАВЕЦЬ. Канали миру	32
Петро СЛІПЧУК. Щиглик	33
Грицько БОЙКО. Шахтарка	35
Павло ГЛАЗОВИЙ. Вода в ступі	36
Іван ШАВЛОВСЬКИЙ. Сорока текстовик	38
Семен КОВАЛЕНКО Творчі муки	39
Михайло БІЛЕЦЬКИЙ. Дружина голови	40
Павло ГЛАЗОВИЙ. Картина	41
Георгій КНИШ. Вечір	42
Іван ШАВЛОВСЬКИЙ. Мисливська пригода	43
Генадій БРЕЖНЬОВ. Випадок на птичні	46
Павло ШАДУР. Два комбайні	48
Михайло БІЛЕЦЬКИЙ. «На різних роботах»	50
Павло ГЛАЗОВИЙ. Муки кохання	52
Трицько БОЙКО. В шахті	54
Павло ГЛАЗОВИЙ. Розум у портфелі	56
Петро СЛІПЧУК. Критична пригода	59
Генадій БРЕЖНЬОВ. Про Оринку, що вчащала до ринку .	60
Павло ГЛАЗОВИЙ. Замочок	62